

20 november 2022 – Zondag Voleinding

De wedstrijd van het geloof
en de mensen op de tribune

Hebreeën 11, vers 32 t/m 12, vers 3

Het zal in deze preek over *sport* gaan. Even daarom ter introductie op de preek: heeft u / heb jij wel eens in een groot stadion of in een grote sporthal een wedstrijd gespeeld? Dat is best wel gaaf hè? Al die mensen, de hele beleving van zo'n moment. Maar stel dat je in zo'n stadion nu in je eentje aan het sporten bent... Dus: niemand op de tribune. Niemand langs de lijn. Geen coach, geen trainer, niets. Daar sta je. Dat is natuurlijk helemaal niets.

Nu, soms lijken christenen in ons deel van de wereld wel op zo'n manier hun geloof vorm te geven. Helemaal in hun eentje in een groot stadion. Want de meest belangrijke vragen voor christenen in onze samenleving lijken soms te zijn: hoe kan ik het geloof op mijn eigen manier vormgeven? Hoe houd ik het voor *mijzelf* leuk en interessant? Het moet mij wel iets geven.' Zo bezig met je eigen manier van sporten, zoals ons past en waar wij behoefte aan hebben, maar dat is eigenlijk net zo raar als in je eentje in een groot stadion een wedstrijd gaan spelen. Want - zo vertelt de Hebreeënbriefschrijver tegen je vandaag – kijk eens even om je heen! Heb je die hele tribune vol zien zitten, terwijl jij daar op het veld staat? Allemaal mensen die daar zitten om *jou* aan te moedigen. Allemaal oud-sporters zijn het, oud-internationals, die juichen als jij aan het winnen bent en die je toeroepen om vol te houden. Geloven doe je niet op je eentje. Dat houd je niet uit. Geloven doe je samen. En – dat is de focus van vanmorgen: je wordt aangemoedigd, toegejuicht vanaf de tribune!

Even kijken hoor...: die mensen op die tribune die jou daar dus zitten toe te juichen, weet je wie dat zijn? Een paar herken je er vast wel. Noach zit jou daar toe te juichen. Ja, die zit daar ondertussen al heel lang op die tribune. En Jakob zit daar ook vlakbij. Zie je 'm? Hij zit naast zijn grootvader Abraham. En Rachab zit er ook tussen, Rachab die vrouw uit Jericho die wij pas geleden in de preek tegenkwamen. En Mozes. En David. Samuel. De Hebreeënbriefschrijver ziet er zoveel op de tribune zitten: mensen die vanuit hun geloof grote prestaties hebben geleverd, die ontzettend sterk waren. Maar ook gelovigen die juist helemaal geen bijzonder aanzien hadden, maar die gevangen genomen werden, omdat zij geloofden. Of die zelfs werden gedood. Die

werden gediscrimineerd of mishandeld. Allemaal verschillende mensen uit verschillende situaties op de tribune, maar één ding hebben ze gemeen: ze gingen ervoor in het geloof. Dwars door alles heen bleven ze vertrouwen... en bleven ze uitzien naar Gods toekomst. En.. ze hebben allen de finish gehaald. En nu juichen ze als jij richting de finish gaat.

Zie je die tribune met al die geloofshelden? Echt: in het geloof ben je niet alleen. Dat kan je niet en dat hoeft je ook niet. Je bent omringd door een hele menigte van *getuigen*, zo noemt de Hebreeënbriefschrijver ze, van oud-sporters die jou aanmoedigen.

Vandaag zie ik nog een paar bekende gezichten op die tribune zitten in die juichende menigte... Het zijn mensen uit onze eigen gemeente. Mensen die ons recent zijn ontvallen en nu ook op die tribune zitten om ons aan te moedigen. Net zoals die Mozes en die Abraham en die Rachab ervaar ik een aantal van hen als echte geloofsvoorbeelden. Je moet ze niet gaan ophemelen hoor! Dat is niet nodig, want die geloofshelden uit het Oude Testament, die daar op de tribune zitten, daar viel ook wel het een en ander over op te merken. Noach die daar zit, die had een drankprobleem. Hij liep op een dag

dronken in zijn nakie rond. En Jakob daar vlakbij, die was een eerste klas bedrieger en daarnaast ook nog eens een slechte opvoeder van zijn kinderen: wat een toestand in zijn gezin. Mozes had in zijn woede iemand doodgeslagen. Rachab was van beroep prostituee. En David had een scheve schaats gereden en toen hij in de knel kwam omdat zijn geheime vriendin zwanger was geworden, heeft hij

de partner van die vrouw als kanonnenvoedsel laten dienen. Wat een bizarre verhalen! Maar toch... die mensen die daar nu op de tribune zitten, bleven vertrouwen op God. Ze keken uit naar Gods toekomst. Ze hielden vol, midden in de strijd. Nu, vandaag zie ik dus ook een paar bekenden op die tribune zitten, broeders en zusters van niet zo lang geleden. Zie je ze ook? Daar die ene vrouw uit onze gemeente, die kwam nog op haar 94^e elke zondag twee keer naar de kerk, zo belangrijk vond ze het om samen voor God te komen. En die andere vrouw daar op de tribune, nog maar kort geleden overleden, weet je: zij zong op haar sterfbed het lied 'een toekomst vol van hoop', terwijl de arts en de verpleegkundigen stonden te luisteren. En die andere vrouw daar, die bad – zo vertelde ze mij - elke dag steevast voor haar kinderen. En die man daar? Die gaf zoveel liefde door aan zijn kinderen. Jij en ik zijn dus omringd door allemaal geloofsvoorbeelden, uit onze gemeente van nog kort geleden tot en met geloofsvoorbeelden uit de Bijbel, duizenden jaren geleden. Wij zullen op Zondag Voleinding een aantal van hen die nu op de tribune hebben plaatsgenomen met ere vermelden en herdenken. Want: geloven doe je niet alleen. Nee: zij en wij, wij en zij, wij zijn aan elkaar gegeven.

Ik vind dat een heel mooie gedachte om vast te houden: zij en wij zijn aan elkaar gegeven. *In het geloof ben je aan elkaar verbonden en geen doodsgrens kan die verbondenheid opheffen.* Christenen in andere werelddelen beseffen dat vaak veel beter dan wij, omdat zij vaak een stuk minder individualistisch zijn ingesteld. De gelovigen uit de oude tijden – Noach, Mozes, David, Rachab, Sara – en wij: wij zijn aan elkaar gegeven. Wij horen bij elkaar. Wij mogen leren van hen. En zonder ons – zo zal ik straks uitleggen – zijn zij ook niet compleet. Maar ook diegenen die ons in het afgelopen kerkelijk jaar zijn ontvallen. Ook zij en wij zijn aan elkaar gegeven. Zij waren het namelijk die samen met andere ouderen voor onze gemeente hebben gebeden of er jongere gemeenteleden aan de Ichthus-gemeente zouden mogen worden toegevoegd. En zie hier: hun gebed is verhoord. Wij zijn er als gemeente nog steeds, dankzij het gebed van deze broeders en zusters die ons zijn voorgedaan, die er nu niet meer zijn. En nu is het aan jou en aan mij, aan ons om op die wedstrijd baan van het geloof het stokje van hen over te nemen. Wij zijn namelijk ook *aan hen* gegeven. Zij hebben gelopen, gestreden en zitten nu op de tribune. Gelauwerd. Met hun medaille om. En wij nu staan in hun plaatsen op die renbaan in de startblokken. Nee, niet in ons eentje. Maar met elkaar. En dus met die hele tribune vol topsporters die ons zijn voorgedaan in het geloof. Ga je ervoor? Neem je het stokje mee over? Ga je de strijd aan? Geloven is topsport.

Voordat ik je vanuit het zojuist gelezen Bijbelgedeelte enkele wedstrijd instructies zal geven, even nog iets anders voordat je misschien al gaat zweten:

Volgens de Hebreeënbriefschrijver hebben wij het wel een stuk makkelijker dan die gelovigen uit het Oude Testament. Die gelovigen uit het Oude Testament die daar al heel lang op de tribune zitten om ons nu aan te moedigen, die moesten het geloof volhouden, zonder dat zij iets van Gods nieuwe toekomst hadden gezien waar zij zo op hoopten. Ze geloofden allemaal in de beloften van God, Gods belofte van redding, van een nieuwe toekomst. Ze geloofden allen dat die beloften een keer zouden uitkomen, maar.. ze moesten hun leven lang daarop wachten. Gods beloften zijn namelijk pas werkelijk uitgekomen met de komst van de Heere Jezus. *Toen* heeft God Zijn beloften heerlijk vervuld, zoals een Kerstlied zingt dat binnenkort weer zal klinken. Gods redding *is* gekomen! *Wij* kunnen terugkijken op de komst van de Heere Jezus. Dat gaan wij in de komende Adventsweken, vanaf volgende week, ook weer extra doen. *Wij* kunnen elk jaar ook vieren dat het al is volbracht, zoals Jezus uitriep toen Hij stierf aan het kruis. Wij hebben de liefde van God gezien, hoe geweldig diep die liefde is gegaan, tot in de dood van Jezus Christus. Je kunt daarom somberen over het 'in wat voor een tijd leven wij?', want ja: het gaat steeds slechter met deze wereld – en natuurlijk is daar ook wel iets van waar – maar misschien is het ook goed om het vanmorgen even om te draaien: *in wat voor een gezegende tijd leven wij!* Want: kijk eens naar al die mensen op de tribune, al die mannen en vrouwen uit het Oude Testament: *zij* hebben het moeten volhouden, zonder te zien, zonder Kerstfeest en Pasen te hebben kunnen vieren. Zij moesten leven vanuit de beloften. Wij mogen nu leven, terwijl die beloften zijn vervuld. Kerst.

Pasen. Pinksteren. De Hebreeënbriefschrijver zegt het zo over de mensen op de tribune (vers 39-40): 'deze allen hebben, hoewel zij door het geloof een goed getuigenis van God gekregen hebben, de vervulling van de beloften niet verkregen, daar God met het oog *op ons* iets beters voorzien had, opdat zij zonder ons niet tot de volmaaktheid zouden komen.' Wij mogen ons gezegend weten! Zij – die gelovigen uit het Oude Testament hebben op ons moeten wachten, totdat Gods beloften zouden worden vervuld. Zij zouden het overwinningfeest niet kunnen gaan vieren zonder ons! Wij leven in de tijd dat Gods beloften zijn en worden vervuld! God is in Jezus gekomen! God heeft in Jezus Christus de dood overwonnen! God zal in Hem Zijn Koninkrijk brengen! Door Gods Geest wordt het Evangelie inmiddels over heel de wereld verspreid. In wat voor een tijd leven wij! Wat zijn wij bevoorrecht! Want die Oudtestamentische gelovigen – Abraham, Mozes, David, de profeten – hebben dus allemaal zitten te wachten op jou en mij. Zodat wij straks samen de overwinning kunnen vieren, als de finish ook door ons is behaald en de strijd ook door ons is gestreden.

Maar dan nu nog even naar de wedstrijd kijken, want we stonden eigenlijk alleen nog maar naar de tribune te kijken natuurlijk en dat moet je niet doen tijdens een wedstrijd... Wat is nu belangrijk in de wedstrijd, als wij het stokje overnemen van hen die ons zijn voorgedaan? Ik noem een aantal dingen:

Ten eerste, zo hoor ik de Hebreeënbriefschrijver vertellen: sjouw vooral geen ballast mee tijdens de wedstrijd. Hardlopen, dat doe je niet met een grote rugzak op je rug. (Of het moet bij onderdeel van de wedstrijd zijn. Maar ik heb Daphne Schippers of Lieke Klaver nog nooit met een grote rugzak en jas met van alles daarin gestopt bij de startblokken zien staan.) En voetballen lukt niet, terwijl je allemaal spullen in je handen meedraagt: broodtrommel, stoeltje voor tijdens de rust enzovoort. En de touwrenners hebben ook geen fietstassen achter op hun racefiets met zakje bolletjes en koffiekannetjes. De Hebreeënbriefschrijver zegt het zo (vers 1): 'welnu dan, laten ook wij, nu wij door zo'n menigte van getuigen omringd worden (de mensen op de tribune) afleggen alle last en de zonde die ons zo gemakkelijk verstrikt'.

Het is volkomen logisch om tijdens het sporten geen ballast mee te dragen, maar hoe doen wij dat met onze geloofsstrijd? Wij hebben Gods beloften ontvangen, wij zijn onderweg naar de finish, het gaat er nu om dat wij de strijd van het geloof strijden, dat wij God zullen dienen met ons hart, dat wij niet zullen worden afgeleid, maar dat wij voor Hem leven, onze naaste zullen dienen, dat wij Gods Koninkrijk zullen uitleven..., maar...: hoeveel ballast draag je ondertussen mee, die in de weg zit, die je uit je concentratie haalt, die ervoor zorgt dat je je handen niet vrij hebt om God te dienen? Ik denk hè, dat dit het grootste gevaar is voor de kerk in ons deel van de wereld. Terwijl de kerk in andere delen van de wereld wordt vervolgd en christenen daar alles wordt afgenomen, hebben wij zoveel wat ons van de wedstrijd kan afhouden. Een leven helemaal volgebouwd met werk, met huis en tuin, met hobby's en gadgets en allemaal dingen die min of meer belangrijk zijn... Wat een ballast slepen wij westerse christenen

mee. Wat een uren gaan er verloren aan dingen die je afleiden van de werkelijke wedstrijd.

Zie je de Nederlandse kerk op het veld staan? Allemaal sporters van alle mogelijke middelen voorzien (allerlei soorten Bijbels, een gedegen theologie, gebouwen, multimedia, allerlei toerustingsmaterialen), maar ondertussen bezig met van alles en nog wat. Zo druk... En of ze de mensen op de tribune horen? Volgens mij spelen we soms gewoon ons eigen wedstrijdje. Maar zo haal je de finish niet...

Daarom: geen ballast meesjouwen... Want als je de finish wilt halen, als je de overwinning wilt behalen, als je God trouw wilt zijn en voor Hem wil gaan, onderweg naar Zijn toekomst..., dan moet je keuzen maken. Zoals in de sportwereld: niet teveel kleding aantrekken, alleen functionele sportkleding. Niet teveel meenemen, alleen het hoogst noodzakelijke. Niet teveel eten, anders verlies je je conditie. Niet teveel in je hoofd hebben, maar je concentreren op de wedstrijd.

Geen ballast dus... en ook geen zonde met je meedragen, zo lazten wij. De Hebreeënbrieffschrijver noemt 'zonde' als een aparte vorm van ballast. Waar moet je dan aan denken? Nu, Kolossen 3 roept ons op: leg dan af: woede, laster (roddel), onzuivere verlangens, hebzucht, onreinheid (bijvoorbeeld op seksueel terrein.) Zorg ervoor dat je een zuiver leven leidt, wat betreft hoe je praat, hoe je over een ander denkt, hoe je met elkaar omgaat, hoe je met je bezittingen omgaat, hoe je met deze wereld omgaat. Want al die slechte en lege dingen, het is ballast die je concentratie bij de echt wedstrijd verstoren.

En – de Hebreeënbrieffschrijver noemt wel drie keer een specifiek woord: *wees volhardend*. Houd vol! Verdraag de pijn die de wedstrijd kost. Geef niet op bij de minste of geringste weerstand. Zit niet wat passief aan de kant. Nee, kijk naar al die mensen op de tribune. Wat een offers hebben zij gebracht om de finish te halen! Wat hebben zij vaak moeten geloven, tegen alles in. Want wat zijn ze dwarsgezeten in hun geloof... Wat is hun een onrecht aangedaan... Wat hebben zij soms moeten ploeteren... En toch hebben ze volgehouden. Want het ging hen niet om vanaf de bank een gezellige wedstrijd te kijken. Nee, ze stonden zelf op het veld, in de wedstrijdbaan, om God te eren, om Hem te dienen, om voor Hem te gaan.

Gaat u er ook voor? Wil je je er ook voor inzetten om iets van liefde en gerechtigheid op deze wereld te brengen, ook al is het maar in het heel klein misschien? Gaat het u aan het hart dat ook andere mensen in Maarssen en omgeving iets van God zullen mogen opmerken? Zie je uit naar die toekomst van God?

De Hebreeënbrieffschrijver is zo bezorgd over zijn lezers – zo kan je heel zijn brief door merken - want het zijn christenen te zijn die de geloofsstrijd steeds meer lijken op te geven, die er geen energie meer in willen steken, die losraken van het gemeente-zijn, die die hele feestelijke overwinning en vreugde van straks aan zich voorbij laten gaan... En daarom geeft de schrijver nog één aanwijzing (vers 2): 'terwijl wij het oog gericht houden op *Jesus*, de Leidsman en Voleinder van het geloof'. Blijf steeds *naar Hem* kijken! Naar je Voorganger, Hij Die je is voorgegaan. Want Hij is het doel. Hij is het begin. Hij is het einde. Neem een voorbeeld aan Hem. Zoals het Hem alles mocht kosten om ons te redden - wat een strijd heeft Hij geleverd, wat

een offer heeft Hij gebracht! Zouden sommigen dan niet iets meer inzet, volharding, verdragen kunnen laten zien misschien? Volg je voorbeeld, *Jesus Christus*, en zie hoe Hij is gefinisht: aan de rechterhand van God, in de eeuwige heerlijkheid, voor eeuwig de overwinning vierend op de zonde en de duivel en de dood. Je wilt toch niets anders dan straks met Hem meevieren? ... Blijf daarom naar *Jesus* kijken en vertrouw op Hem. Hij is het Begin en het Einde. Hij is je voorgegaan. Maar Hij is ook naast je. Je coach. Je trainer. Diegene Die alles van de strijd weet, omdat Hij het eerst Zelf voor ons heeft gedaan. Houd je oog gericht op *Jesus*. Het staat er in het oorspronkelijk Grieks heel sterk: wees echt op Hem gefocust, Altijd, in elke situatie, elke dag, in ieder geval elke dag een moment: *Jesus*.

De preek is klaar. Dat werd misschien ook wel tijd, want ik weet niet hoe u het ervaart, maar zo'n voorbeschouwing of zo'n nabeschouwing – al dat gepraat over de wedstrijd – is soms een beetje too much. We beëindigen daarom onze voorbeschouwing. Je wordt nu het veld opgestuurd. Hoe ga je het deze week aanpakken? Wees je er op bedacht om echt niet teveel ballast mee te sjouwen? En vooral die zonde niet? En ben je bereid om offers te brengen, om te verdragen en vol te houden? Want op God vertrouwen, Hem dienen en op Zijn toekomst gericht zijn, dat is een strijd. Dat kost je wat. Dat kost je alles.

Maar kijk ook nog even een keer naar die tribune: allemaal mensen, een overweldigende menigte, die klaar zit om je aan te moedigen. Mensen uit onze gemeente (zie je ze?) en mensen daarbuiten van lang geleden, die ons zijn voorgegaan. Wat zullen ze juichen als jij nu de wedstrijd zult vervolgen... en straks bij de finish zult aankomen!